

tægt for Staten. Om Taksterne har jeg tværtimod sagt, at vi ikke vilde være med til Nedsættelser, der ødelagde Balancen i Statshusholdningen, saaledes som man altsaa nu fra Regeringens Side er villig til.

Angaaende Aldersrenten gjorde det ærede Medlem ogsaa en Bemærkning til mig, idet han i saa Henseende læste op nogle Sætsler i et Forslag, der for en 15 Aar siden eller saa er stillet af mig som Medlem af Alderdoms- og Invaliditetskommissionen. Der er ingen Grund for mig til at være ked af, at det ærede Medlem har fremhævet dette Forslag; det var efter Datidens Forhold et meget fornuftigt og godt Forslag, som vi den Gang vilde have glædet os over at se gennemført, fordi det betegnede en Forbedring i Sammenligning med den daværende Tilstand. Men nu har vi jo en helt anden Tilstand; nu har vi i 1922, altsaa for ganske nylig, gennemført en ny Ordning af Alderdomslovgivningen, og vi har gennemført den paa den Maade, at den daværende højtærede Indenrigsminister — som jeg allerede fremhævede det i Gaar — ved denne Lovs Vedtagelse erklærede, at han troede, den Tid var meget fjern, da vi kom ned paa et Prisniveau af en saadan Art, at man i al Almindelighed skulde kunne mene, at de Sætsler, der var opført i dette Forslag, var for høje, og Prisniveauet er kun gaaet ned fra 199 paa det Tidspunkt, da denne Lov vedtoges, til 181 nu. Altsaa den Tilstand, som den daværende højtærede Indenrigsminister sagde maatte være til Stede, før en Nedsættelse var begrundet, er *aldeles ikke* til Stede nu, og derfor har jeg angrebet Venstres Regering, der fremsætter et i den Grad ubegrundet Forslag om Overgreb overfor de gamle.

Naar det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg siger om den Tale om Spekulation, som ogsaa blev ført af mig, at den giver han ikke meget for, saa er det jo en meget letkøbt Maade at klare en Ting paa. Jeg forstaar godt, at det ærede Medlem ikke ønsker at fordybe sig i dette Moment. Det er jo generende, men ikke desto mindre sandt, at den Overklasse, der spekulerede vildt i Ejenomme, i Varer og i Penge, den Overklasse, der led de store Tab ved Svindel og Spekulation, det er den, der presser paa det ærede Medlem Hr. Berg og forlanger Skattelettelse, og det er derfor, Aldersrentenyderne skal have nedsat deres Sætsler.

De ærede Ordførere for det konservative Parti (Pürschel) og for det radikale Venstre (Rode) har rettet nogle Bemærkninger til mig, som jeg dog ikke synes giver Anledning til Omtale fra min Side; formodentlig kan

de heller ikke interessere andre. Kun tror jeg, at det ærede Medlem Hr. Rode roligt kan lade min Ligevægsttilstand ude af sine Betragtninger. Jeg formoder, at han kan have nok med sin egen og sit eget Partis Ligevægsttilstand.

Dernæst vil jeg gerne sige i Anledning af den højtærede Statsministers Tale i Dag, at der er i hvert Fald eet Punkt, hvor vi mødes i fuldkommen Enighed, nemlig naar den højtærede Minister hævder Regeringens Ret til at udskrive Valg. Selvfølgelig, den Regering, der vilde fraskrive sig Retten til at udskrive Valg, maatte jo bestaa af Daarer, og saa galt tror jeg ikke om den nuværende Regering. Nej, selvfølgelig skal den Ret hævdes, at Valg kan udskrives, og naar Situationen er til et Valg, haaber jeg da ogsaa, vi faar dette Valg. Jeg kan godt sige ligesom den højtærede Statsminister: Gud bevares, vi ønsker heller ikke et Valg, hverken i Dag eller i Morgen, og lad os nu se disse Forhandlinger, der skal gaa deres Gang; naar de i tilstrækkelig høj Grad har vist os, hvor det bærer hen, saa er Tiden først — som ogsaa den højtærede Statsminister sagde — til at afgøre, om vi skal have dette Valg. Men jeg haaber da i høj Grad paa, at den Tilstand maa komme til at foreligge, og kan kun glæde mig over, at den højtærede Statsminister altsaa ikke har fraskrevet sig den Ret, som Regeringen selvfølgelig har til at udskrive Valg.

Men i øvrigt var den højtærede Statsministers Tale i Dag, i hvert Fald hvad angaar det Afsnit, der angik Arbejderbefolkningen, en af de mest udfordrende og fjendtlige mod Arbejderne, som længe er hørt. Den var en nogenlunde nøje Gentagelse af den højtærede Statsministers Tale fra 8. November 1922, da han som Landbrugsminister svarede Erhvervslivet paa den mest haardhændede, afvisende og brutale Maade. Jeg takker imidlertid den højtærede Statsminister for denne Aabenhed. Det er altid behageligere at have Modstandere, der aabent viser, hvad de vil; det er adskilligt bedre at vide, hvor vi har den højtærede Statsminister, end om han saadan som andre ærede Medlemmer under denne Debat svøbte det hele ind i Uldtotter, saadan at man ikke kan faa fat i Sandheden og Meningen. Jeg foretrækker unægtelig Aabenheden, foretrækker, at Linierne er drageret skarpt mellem den Overklasseregering, den storagrariske Regering, som vi i Øjeblikket har, og den arbejdende Befolkning.

Ogsaa kan jeg være enig med den højtærede Statsminister, naar han atter gen-